

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa J. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

DE QUARESMA

—I quants pecats té, prenda?
—Un sol... i no puc dir-li.

Espanya i la Sociedad de Naciones

Veus autoritzades—relativament autoritzades—de la vella política i de la ciència del Dret, demanen una plaça per Espanya a la part permanent del Consell de la Societat de Nacions.

En un míting o sessió solemne, celebrada a l'Acadèmia de Jurisprudència, s'ha fet una exposició detallada dels motius en què s'apoiem les nostres pretensions i que exigeixen la presència d'Espanya al Consell de l'esmentada entitat.

Les raons aduïdes no són totes del mateix pes.

La neutralitat, per exemple, no és un títol dels més eficaços, dels més eficients en aquest ordre; no és un arma, que es pugui esgrimir amb gaires probabilitats d'èxit, per a aconseguir un lloc, el dret d'intervenció en la marxa d'una institució sortida del trasbals de la guerra.

La influència d'Espanya als pobles d'Amèrica, que duen o per quals venes corre la seva sang, ja són figures d'un altre paner.

Realment, a la munió de repúbliques, als cent milions d'homes que parlen l'idioma de Cervantes, no se'ls pot excloure d'un organisme internacional, particularment d'un organisme de caràcter pacífic.

Aquestes democràcies centre i sudamericanes tindran tots els defectes que vulgueu, estaran esquinçades per divisions intestines, patiran la plaga del cabdillatge, tindran terres ermes i un tant per cent d'analfabets esgarrifador; però en els afers internacionals, en conduir les negociacions diplomàtiques, han demostrat una prudència i un tacte, un seny de què les velles nacions d'Europa careixen.

Els americans seran superficials, seran banals; però no són esclaus del militarisme i de l'imperialisme.

La seva influència, doncs, en el si del suprem organisme polític internacional, pot ésser profitosa.

Si a Espanya li donen les repúbliques americanes llur representació col·lectiva, la seva admissió al Consell de la Societat de Nacions no pot retrassar-se un moment.

De la Societat de Nacions es va dir des d'un principi que no era més que una altra Santa Aliança dels vencedors.

I no va ésser el greu que això és digués, sinó que es digués amb raó, amb justificació plena.

Això cabalment, aquest caràcter estret i bastard, és el que ha fet la tasca de la Societat de Nacions completament xorca.

Ara, amb l'ingrés d'Alemanya al Consell de la Societat, sembla que es vulguin esmenar passades errades.

Per convèncer als pobles de què a les altures hi ha penediment, s'ha d'obrir més la mà, s'ha de provar que es compta amb tothom: amb Espanya, amb Polònia, amb els Balcans, amb Rússia.

Tocacampanes

Ja em deien de petit que jo era un tocacampanes.

Almenys a LA DE GRACIA no es pot negar que li hem estirat força la corda, que hem fet retronir per viles i vilarets les vibracions del seu metall i hem tocat amb ella a sometent mantes vegades.

Fins ara actuàvem ací d'escolans. Ara hem de fer d'ermitans, de sagristans, de campaners majors.

Ens sap greu perquè som entremaliats de mena, i, qualsevol dia, enlloc de tocar a difunts, tocarem a casament.

Ens sap greu perquè deixem d'ésser infants, perquè perdem la innocència i ens hem de despullar de l'alegria.

I tan bé que ens esqueia aquell roquet blanc sobre l'hàbit vermell! Semblava que ens florien les calces. Semblava una onada de sang, que pujava per una muntanya de neu.

I ara hem d'enterrar el nostre bon humor, hem de capbusar-nos en la sotana negra de la serietat.

Si ens habilem de negre per fora, és que som negres per dintre; és que som tèrbols, que tenim l'ànima tacada, que estem podrits, plens de fum.

D'això, d'ésser rígid i ombrívol com un cadafal, d'anar enfundat com un paraigües, de tancar-se en un geste agre i auster, d'ésser encarcerat i encatronat com una capsula, en diuen fer de director.

Un director, segons el vulgus; el direc-

tor, segons la tradició autoritària tan arrejada entre nosaltres, és un senyor que es passa el dia donant ordres, manant amb veu de ferro, vibrant el llamp.

El director que tots coneixem, és un pastor d'esclaus, una mena d'amo de dret diví.

No és, certament, aquest el sentit, que la paraula director té a LA CAMPANA DE GRACIA.

Ací aqueixa expressió no és més que una fórmula legal.

El director, entre demòcrates, no pot ésser més que el primer treballador.

Es el company que té més deures i responsabilitat, no el que té més drets i honors.

Un ver demòcrata accepta el càrrec per la càrrega, no per l'emolument; treballa, més que pel guany i l'utilitat, pel goig d'ésser útil.

Això de dirigir homes i empreses és una mica més difícil del que sembla, quan direcció no és sinònim de govern, de presumpció i no implica un mer exercici platònic d'autoritat.

El millor és que cadascú faci el que vol, mani i disposi d'ell mateix.

Jo no aspiro a governar a ningú. En governar-me a mi mateix tinc ja prou feina.

No vull manar ni dirigir. Només vull que a mi no em manin i dirigeixin.

Si he lluitat i lluito en política, no és per ambició, no és per canviar de forma de servitud, sinó per humanitzar l'autoritat, per acabar amb totes les coaccions, per ajudar a fer els homes lliures.

Això és un programa? Crec que no és. Tan se val. És el que jo em proposo, és el que jo sento i ja n'hi ha prou.

I ho repeteixo.

Jo no desitjo ésser el mestre del poble, sinó son deixeble. No vull ensenyar-li res, sinó aprendre d'ell. Aprendre a ésser humil, a ésser bo, a ésser ingenu. A tenir, com ell, fort el múscle i pur el cor.

ANGEL SAMBLANCAT

Diner, fanatisme i força bruta.
Heu's ací els tres monstres associats per a vomitar sobre el món tenebres, misèria i mort.
AUGUST BLANQUI

—Nois, veig que és inútil llegir diaris, no parlen més que de cinemes i futbol, es veu que a Espanya no passa res.

Als nostres col·laboradors

Hem de fer una advertència als nostres col·laboradors.

Remerciem a tots els que ens envien originals.

Però encara els estarem més agraïts si segueixen els nostres consells, si s'atenen a la pauta que anem a traçar.

Volem fer de LA CAMPANA un periòdic viu, vibrant, mogut, nerviós, alegre, que reculli les veus i les palpitations més imperceptibles de la ciutat.

Voldríem que fos el periòdic del cafè, del carrer, de la barberia, de la Rambla, del Paral·lel, del moll, dels suburbis i dintre del que les circumstàncies actuals permeten, ho serà.

Per això hem de fer tots un esforç de comprensió.

L'objecte de les campanes és cridar, despertar, convocar als fidels, tocar a sometent, tocar a glòria.

La missió, doncs, de LA CAMPANA DE GRACIA no pot ésser conrear l'opi, anestesiar l'opinió.

El nostre desig és ésser l'esperó, l'agulló de les masses. Si ens ho deixen ésser, ho serem.

Cal, però, que en aquesta tasca ens ajudin els nostres col·laboradors.

Signin breus en els seus escrits, en les seves correspondències. Sacrifiquin els seus ligitims anhels d'enlairar-se als núvols.

Deixem per a millor ocasió els sermons, les predicacions, la filosofia, la sociologia, l'antropologia.

Necessitem fets, actualitats, comentaris, anècdotes.

LA CAMPANA DE GRACIA ha estat sempre un periòdic popular. D'ací en endavant, ho serà més que mai.

DIBUIXOS DE PARIS

La perspectiva de la "Ville Lumière"

París, contràriament de la dita clàssica, no és pas tan gran com hom se la imagina. El seu perímetre i el seu diàmetre són realment immensos, mes París és quelcom de reclos. Qui vulgui veure'l d'un cop d'ull, ha de prendre un aerioplà o pujar a Montmartre. Car el mite de París s'acaba un cop se n'esdevé ciutadà peremptòria o definitivament.

Tot el que l'esperit francès té de sedentari, acadèmic, burocràtic i emmidonat és representat ostentósament a París. Cada arc voltaic d'entre tots els que donen la llum de què s'ha mititzat la vila reflexant, és una cosa com el puny, independent de la llum dels altres arcs voltaics... I és precisament aquest reclouiment que fa més interessant el París!

El canviar de districte és a París, fer-se a noves llums, a noves remors... Canvia el viure, les gents, les activitats, l'accent de la parla, en fi, hom es creu en una altra capital igual, mes amb caire diferent.

Karl Marx diria que és un efecte del ca-

pitalisme regidor de la civilitat actual, acomplint la seva tasca evolutiva. Mes París no sap res del que deu passar-se si el desenrotllament de la interpretació materialista de la Història s'aplica a les capitals.

Les persones que més concixen París, són els propis parisencs. Els que organitzen expedicions individuals o en col·lectivitats petites als diferents barris de París, són tots parisencs. Un tipus que en un barri de París està observat, no és pas un americà: és un parisenc. Es fins a aquest extrem que París és reclos dins la seva grandària.

Són rars els individus que veuen tota l'activitat de París. Hi ha, però, una classe de persones que no es troben estranyes enlloc de la capital: els estrangers tafaners que no són comerciants. Car tot francès porta en el seu cor un grà d'habituaement... I tot comerciant és una sub-persona.

I dic una sub-persona i parlo dels comerciants perquè tota la magnificència de París ja descrita, és enfonsada a la sots-capta de la vida pel comerç dominant.

Al parlar de París, cal parlar dels comerciants. Es qüestió indispensable. Car és el comerç i els impostos els sols que han realitzat la unitat de París.

Car mirat des de qualsevol indret, es veu sols, en lloc de l'aurèola del París conegut en el món, la infecció comercial.

El bon París és mins, reduït, mes, no, però, menys gran.

El París amb tota la seva extensió i grandària material, no és més que un simple dependent del comerç i de la indústria.

ANTONI PENA

El director de "El Mercantil Valenciano" condemnat per injúries a catorze anys d'exili

En Peris Mora, el ferm republicà i bon amic nostre, acaba d'ésser condemnat pel Tribunal Suprem a tres penes de quatre anys, nou mesos i onze dies d'exilament, 1.000 pessetes de multa i costes cadascuna.

Com ja és sabut, en Peris Mora és el director d'*El Mercantil Valenciano*, el diari llevatí tan conegut i llegit a Barcelona.

Quan va ésser destituït pel Directori l'Ajuntament de València, *El Mercantil* posà de relleu algunes de les immoralitats que en la recaudació d'arbitris i en altres rams administratius s'atribuïen als regidors exonerats.

Alguna d'aquestes irregularitats era tan grossa, que pujava 1.153.536 pessetes, que és la diferència que resultava entre el cobrat en un any per arbitris pels nous consellers i el recaudat en els dotze darrers mesos de gestió municipal de l'antic consistori.

Les altres prevaricacions eren també de caràcter administratiu i ascendien a molts mils duros.

El Mercantil acompanyà amb papers els fets que denunciava.

Però encara que no els hagués il·lustrat documentalment, no se'l podia legalment perseguir més que per injúries a l'autoritat.

Doncs, bé: l'ex alcalde de València, a qui més directament afectaven les irregularitats denunciades, es va querellar contra *El Mercantil*, i ara ha estat condemnat el director d'aquest periòdic per "injúries a un particular".

L'absurde de tot això, de considerar com insults a un particular els atacs dirigits contra una autoritat, és tan evident, que no cal remarcar-lo.

Si aquest criteri, si aqueixa jurisprudència prevaleix, la vida dels periòdics es farà impossible.

L'Associació de la premsa de València, la de Barcelona, la de Madrid, les de tota Espanya han de recordar al Govern d'aquesta sentència.

Si t'acusen d'haver robat les torres de la catedral, toca el dos.

S'anomena legislador als homes que fan regles pels altres i excepcions per ells mateixos.

A. GUYARD

Acaba de posar-se a la venda

Lo Noy de la Mare

(Setmanari publicat l'any 1866)

Un volum de 136 pàgines, imprès sobre magnífic paper. Ptes. 5

LA DEGENERACIO DE L'ESPERIT

Contra el poble

L'esperit del poble és dins la periferia de l'apatia. El poble és mansoi i domable com un xai. Ha perdut la feresa alleonada, els nervis se li han encarcerat i la sang se li ha tornat aigua. Suporta, amb evangèlica paciència, els engrillonaments, les càrregues feixugues i les misèries abominables. Jamai se li oïeix la veu ronca, dissonora i estrident de la protesta justa. Ara, implora, caritateixa. Abans, bramava, imposava. Ara, calla i sofreix. Abans, cridava i plavia.

La degeneració de l'esperit dels pobles és un fet. Devallen l'escala de la feblesa a grans gambades. Van de dret a la insensibilitat de la pedra i el ferro. De pedra i de ferro, tenen el cor la majoria dels homes!

La conservació esdevé tradicional a arreu. La conservació de la vida és apreciable equitativament amb el temps. La gent s'estima la vida. Es egoista, golafre, avara. Vol la vida! Vol la vida i lliga l'esperit. Vol viure i no en sap. Vol fruir i no pot.

El progrés és l'enemic més ferreny i sotrat que té l'esperit, la valentia, l'abrivesa dels pobles. El progrés fa covarda i rastrea l'ànima de la gent. Les ferramentes modernes bèl·liques entraïdoreixen els homes, deslligant-los de llur lleialtat i sinceritat remissimes. Avui si es vol matar és fa amb careta i per l'espatlla. Ahir es mataven cara a cara, amb iguals armes, amb els punys.

El silenci i postració del poble—diuen quatre gats—és, també, una protesta; és, també, punyent, és, també, heroic. Les veus són supèrflues. Les paraules insuficients i, àdhuc, veleidoses. El millor és callar, feu mutis, no piulant, que això també és una arma que fereix i fa mal.

Van errats de cap a cap. El silenci leríngic emmudeix l'esperit i l'acció. I el que eren nervis, esperit, acció i veu, n'esdevé un munt de substància mineralògica.

La degradació de l'esperit ciutadà data ja de molt temps. iniciant-se al començar el funest segle actual un descans accentuadíssim, marcadíssim. El segle de la civilització, el segle nostre dit xx i senyalat com el del màxim progrés i cultura, ens porta agegantadament vers a la desmoralització de la vida, fins a encongir-la, arrodonir-la en una insignificança, en una esterilitat, en una lleugera incidència. En l'any 1909 unes espurnes estimulants feren creure que la vida es revifava, es robustia de valor i tornava a viure. Però passà com un fum, com tantes altres excitacions més o menys petites que es succeïren després.

Anem de cara a la inacció de la vida. Anem de dret a la paralizació, impossibilitat de la humanitat. Les dones fecundiran ninots articulats que arronearan les espatlles com uns gamarusos, seran apàtics, indiferents i insensibles com un marbre.

FENICEX

L'homenatge als traductors i introductors del teatre rus

Al restaurant "La Patria" tingué lloc l'acte de desagravi que s'oferí als senyors Accame i Lahoz, directors del cicle de teatre rus amb què ens han delectat a "Novedades" aquesta temporada.

El banquet fou organitzat per la "Unión de Autores Noveles", amb la cooperació de nombrosos escriptors i artistes.

La presidència de la taula fou ocupada pels homenatjats i per les senyorettes del quadro dramàtic de la "Unión de Autores Noveles". Regnà durant l'àpat gran cordialitat i alegria.

Llibre interessantíssim
ANGEL PESTAÑA

Setenta días en Rusia

Lo que yo pienso

Un tomo Ptas.. 3'50

Als postres, el secretari de l'entitat iniciadora de l'acte pronuncià breus paraules, que contestà eloqüentment el senyor Lahoz. Parlaren també l'"Amichatis", en Joaquim Dicenta, en Lluís Capdevila, l'Angel Samblancat, l'actor Muriedas, el poeta Gutiérrez Gili, etc.

Entre els assistents recordem a l'Angel Marsà, a en Sanjuan, als senyors Velilla, Ortega, Jàvega, etc.

Les flors que adornaren la taula presidencial foren trameses a la senyora Lahoz. El restaurant serví molt bé el menú.

LA GRAN EXPOSICIO

Quan tothom creia que anava el carro pel pedregal i de debò perillava l'Exposició Universal; quan allà a les oficines i fins a la Direcció, per tot s'hi feien terrenyines; quan, corgelats per la pò els pocs empleats que encara conserven el seu destí, pensaven, ail ara, ara em suprimiran a mi!—; quan es deia que aniria tot el fet a cà'n Pistras, i que només restaria per a consols dels babaus la magnífica cascada, més seca que no cap os, amb aquella columnata que la "Colla de l'arròs" va fer-hi aixecar un dia com a record permanent des xeflils que fer solia a Montjuich la seva gent, ens enterem, fausta nova, magnífica, colossal!

que del tot segura es troba l'Exposició Universal. Barcelona s'hi dalia somniant-la de dia i nit, tant i tant que la volia... li ve com anell al dit.

Que els milions ja s'acabaven? Es trobaran nous milions. Que els palaus s'esquartraven? S'hi faran reparacions. Que manquen molts edificis? N'alçarem de gegantins.

Res no són els sacrificis que es destinen a bons fins. Barcelona és bona, bona, segons resa la canço,

i quan la bossa sona, encara es torna millò. Aquell somni que tenia el seu cervell pertorbat, ara veu amb alegria que es torna realitat.

Tots els pobles de la terra en donaran cita aquí, si la cosa no s'esguerra i no perden el camí. Car el "franc" de fluix delira, el "marc" està molt malalt, i la "corona" i la "lira" no surten de l'Hospital.

Per rebre com ens pertoca als milions de forasters que vindran, i fer patxoca, si en gastarem de diners! Els hi obrirem noves vies d'aspectes monumentals; els hi alçarem en pocs dies tres o quatre catedrals; els bastirem balnearis a la platja del Morrot; rascacels extraordinaris pels indrets del Ninot; grans hotels a la muntanya, tots ells rodejats de pins, que donaran la castanya tant per fora com per dins.

Als enemics del xivarri dels temps vells enamorats els hi aixecarem un barri tot ell dels segles passats. Oh, al cervell de Catalònia si n'hi bullirà la gent! serà ço una Babilònia com la famosa, talent; i correrà la moneda com se sol dir, a trompons, si la cosa no es refreda... com en altres ocasions.

FLOK

Itàlia—diu un periòdic—és el paradís dels rics.

Un país—responem nosaltres—solament és el cel dels rics, quan és l'infern dels pobres.

**

Predicava un canonge:

El poble és poble per això, perquè és pobre, vui dir, perquè és poble, i si no fós pobre, vui dir, si no fós poble, no seria poble.

**

Llegim:

"República", setmanari d'intel·ligència republicana.

La intel·ligència republicana és qüestió de voluntat.

I la voluntat, qüestió de memòria. O, millor dit, de tenir ulls a la cara, encara que no caigui en vers.

**

Una altra víctima del toreig: el Litri.

Quants Litris o litres de sang necessiten els flamenquistes per curar-se de la seva repugnant afició a les curses de braus?

**

Aniversari de la mort d'en Costa.

Costa, costa car als pobles no seguir les ensenyances dels vidents.

**

Que surtin els autors! Que surtin els autors!

**

Títol, més o menys autèntic d'una comèdia d'en Dicenta (fill), estrenada al Barcelona:

"Mis amores son reales".

Títol que podrien dir les comèdies que es representen a quasi bé tots els altres teatres de nostra ciutat.

"Mis amores son los reales".

**

Qui és l'autor de la mort del xòfer Agapito Silva?

No es molestín. Qualsevol de les seves víctimes.

Parlem d'una altra cosa.

RUSSIA

Ja que sembla que s'ha posat de moda parlar de l'Estat soviètic de l'Orient, diré dues paraules. Tothom hi diu la seva i tothom aprofita les relacions que es fan de la vida més o menys anguniosa d'aquell poble per a tirar aigua al seu molí.

Molts són que al parlar-ne diran: "Es un poble que ha fet la revolució per a morir-se de fam!". Com abans, hi han estaments de moltes classes, qui es mor de fam

i qui viu en l'abundància. Sous alts i sous baixos.

Això és una cosa que difícilment es pot negar, i qui visqui al món de les realitats, s'ho explica; però pel que diran molts dels que hi han estat, altament és la situació d'abans de la revolució.

Ningú nega que el món que governa allí, és el món del treball, i no és culpa dels que governen que la cosa estigui encara com està. Tots sabem, pel que han dit els periodistes que hi han estat, que el seu ideal és l'essencial comunisme, i la seva política d'ara és una transició per arribar a l'ideal. Hi arribaran? No ho podem dir això, però no els mancarà feina per arribar-hi amb les dificultats en què han de lluitar.

Els actuals homes de la revolució russa, s'han trobat amb un poble completament desorganitzat, material i moralment. Un poble sortit d'una guerra completament desproporcional per la seva capacitat econòmica, i amb el fet de la revolució que tingué de destruir fins als fonaments, per començar a implantar la nova forma regeneradora. Amb un poble que faltava fins de construccions pels seus habitants i amb un tant per cent d'analfabets que feia esborronar. Un poble sense vies de comunicació, sense organització econòmica, amb tota una casta de tirans i vividors de la producció del poble agonitzant. Què voleu? Que per art d'encantament sigui avui un paradís? Nosaltres no creiem amb miracles, i per això no ens podem fer aquesta il·lusió.

De la fam de la Rússia dels comunistes, tothom se n'esborrona i en fan plataforma política, però ningú parla de la fam, de la misèria de la Rússia dels tsars, ningú parla d'aquell esclavatge vergonyós.

Ademés, no hem d'oblidar l'illament en què l'han postrat els altres estats del món burgès, la guerra que li han declarat per a enorrearlo.

Qui posa més els crits al cel són els intel·lectuals. Clamen contra els soviets perquè com a les demés classes els han fuetejat. Volien, potser, que pel sol fet d'ésser intel·lectuals, se'ls tingués consideració. Com si estés renyit l'intel·lectual de l'home! Per ésser respectats, havien d'haver-s'ho merescut. Què fan aquí mateix els intel·lectuals per mereixer la consideració del poble revolucionari?

L'intel·lectual, per la seva situació superior, ha d'anar a la vanguardia dels moviments regeneradors d'una o altra classe, i no viure paràsits amb el ventre de cara al sol.

Si els manca, doncs, la virtut de la rebeldia espiritual, què li queda ja de respectable? Si han de moure's només per l'atalic dels que manen, que no es queixin si l'un és més fort que l'altre. Ells en tenen la culpa, ells en són responsables, com de quasi tots els mals.

J. FARRÉ GASSÓ

LA NOVA URBANITZACIO DE LA RAMBLA

—Què li semblen aquests arbres nous?
—Només els hi trobo un defecte: que tindran molt mala "sombra"!

Aviat començarem a publicar el fulletí enquadernable de **Un tros de paper**

UN "ENRAGE"

—“A mí naide me zuprime mi arte ni mi afición, picaré aunque todo zea de cartón”.

LA BAIXADA RAPIDA DEL FRANC
En Briand aguanta l'equilibri amb força difícilat

Temps d'engreix

Ens trobem a la Quaresma. En aquesta època de l'any tots els fanàtics exageren els seus excessos religiosos, i els que no arriben a fanàtics també resen més. Per aquesta època, hi han organitzats exercicis espirituals, sermons, funcions especials, etcètera. Què vol dir tot això? Tot això vol dir, senzillament, que la gent deixa més diners a les esglésies. Els capellans ja saben perquè la fan la Quaresma! Que els altres resin i es piquin el pit, que ells trobaran les safates i les caixetes de les ànimes més plenes. I després, vinga a donar-se la gran vida fins a la Quaresma vinent, que recolliran nous diners. Estem segurs que si fóssim capellans només un parell de Quaresmes, seriem rics i podríem viure de renda.

AQUEST NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Homes-micos

El doctor Cardenal, de Barcelona, ha realitzat amb força èxit—força, no obstant haver mort un dels operats—tres operacions d'empelt de glàndules de mico. L'important descobriment del doctor Voronoff ha trobat un progrés en la intel·ligència del doctor Cardenal.

Estem convençuts que això anirà progressant poc a poc, i d'aquí tres o quatre progressos ja s'aconseguirà tornar l'home a l'estat dels seus il·lustres antecessors, els micos. Ens plauria de debò que fos així, que tots ens fariem micos. Llavors no ens preocuparia altra cosa que brincar pels arbres i sustenir-nos el cos. Tots els mals de cap que les circumstàncies actuals ens donen, no existirien. I aquesta seria la única manera de poder acabar d'un cop tot això que ens passa.

Poseu dos gossos en un sac i remeneu el sac.
Els gossos es mossegaran entre ells.
No pensaran en mossegar la mà que els empeny.

HARRINGTON

Un senyor que es diu Paulí Cabezas, ha fet donatíu a l'hospital d'El Ferrol, de 30.000 pessetes per a que s'instal·lin els raigs X, "exclusivament per als pobres.

Amb els rics no hi vol saber res.
Molt bé, senyor Cabezas!
A Berlín un jutge ha estat condemnat per estafa.
Quina vergonya!
A Espanya no passen aquestes coses.
Els conservadors triomfen al Brasil, llegim. Acompanyem en el sentiment als brasilenys.
A París, en un miting, han resultat ferits

quinze policies. Aquí som més bons nois. Aquí sempre passa al revés.

L'altre dia deia en Vilches, que es creia que hauria tingut més èxit l'obra "Todo un hombre".
Avui, ja s'ho podia pensar que "Todo un hombre", no tindrà èxit.

Quan l'Ajuntament va adquirir el "Parc Güell", va fer saber que passava a ésser "propiedad de todos los ciudadanos".

Per què no hi fan cases per a obrers, doncs? No seria millor? Cal pensar que avui, els obrers, que són la gent més digna de Barcelona, viuen com a bèsties! Cal pensar que els amos de pisos són una colla de lladres que atraquen pel procediment del lloguer, i que a Barcelona, més que parcs, manquen cases barates!

L'altre dia, al pati dels tarongers del Palau de la Generalitat, quedà col·locada l'estàtua, reproducció en bronze, de la d'en Galcerà, l'estàtua de Sant Jordi matant al drac.
Donem aquesta notícia com a nota d'actualitat.

La premsa, des de fa uns quants dies, no ha parlat de l'altres que estan les subsistències, ni del cars que estan els lloguers. Això, de totes maneres, sembla que no té importància.

Des de fa uns quants dies la premsa no ha parlat més que de la romeria de Sant Medí. Això sí que té importància.

"Nuevo Mundo" publica una doble amb aquest títol: "Un momento magnífico de España ante el mundo". I, sota d'aquest suggestiu títol, els retrats dels senyors Franco, Torres Quevedo, Ramón i Cajal, Benavente, La-

cierva i Codorniu, Blasco Ibàñez, Fleta, Lázaro, Zamora, Uzcudun, Antonio Moreno i Zuloaga. Ah, i el de la senyora Raquel Meller.

Es una barreja que no ens conveny.
El dia primer del mes, el senyor Luca de Tena—segons llegim en la premsa—, obsequià amb unes copes de vi, a il·lustres personalitats del món polític, científic, literari i artístic, de Madrid.

Entre la concurrència figurava el quefe del Govern.
Sembla mentida que en aquests temps de Jocs Florals de Camprosa, el nostre Santiago Rusiñol, hagi sigut un veritable "héroe".
Res: coses de "L'alegria que passa".

Han corregut uns rumors greus referent a... Nosaltres no creiem una paraula del que diu la veu d'alarma.
I menys, en aquests moments, pèl·lucies.
La única veritat de l'horà actual és nostra mandra crònica, és la, nosstra son.

El raid del comandant Franco ja ha deixat d'apassionar la gent. Gairebé ja és una cosa pretèrita.

Ho suposàvem. Ens trobem en un país on tot dura només quatre dies; enlloc els records s'esvaeixen tan ràpidament.

Tot dura només que quatre dies. I la cosa que n'hauria hagut de durar dos, encara s'aguanta, i per ara té traces de durar molt més temps.

A Anglaterra s'ha condemnat a mort el fill d'un diputat. Està bé. La llei s'ha d'aplicar a tothom igualment. Les influències i els parentius il·lustres no han de servir per res. Consta que alabem l'estricta aplicació de la llei, perquè la pena de mort ens és sempre repugnant.

Passaria igual a aquí? Ah! Ho dubtem. Aquí, la llei només és pels pobres desgraciats que no tenen ningú que els empari.

Catalunya està de dol. En pocs dies de diferència han mort un dels nostres millors pintors, Joan Llimona, i un dels nostres primeríssims poetes, Joan Alcover.

Ens associem al sentiment general.
Un altre crim misteriós. Ara és un xòfer; no podia ésser altrement, puix que d'un temps ençà als pobres xòfers els toca sempre el rebre.

S'aclarirà el misteri, aquest cop? Ho esperem. No pot continuar més així, puix quan hi han assassinats misteriosos en fan gran bombo fins a apassionar la gent, i quan tothom ja hi està interessat, se'n deixa de parlar com per art d'encantament.

Diuen que el senyor Nebot, el nostre gran regidor i arquitecte, s'ha emparendat amb el doctor Cardenal, per a fer l'operació d'empelt de la glàndula de mico al seu projecte de la Plaça de Catalunya. Vol veure si s'obté el triomf científic de donar vida i bellesa a una cosa no animada. Així, creu el senyor Nebot, seria la única manera de que la seva Plaça de Catalunya quedés bé.

pta LA CAMPANA y LA ESQUELLA. del Oim. número 8

Avis

A tots els colleccionistes del fulletí

LO NOY DE LA MARE

se'ls regalarà la coberta, i si desitgen que nosaltres ens cuidem del relligament, els costarà setanta cinc cèntims.